

Arrest

nr. 230 919 van 8 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 september 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder

toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat (i) voor verzoekers aangehaalde problemen, zijnde zijn vrees bij een terugkeer naar Albanië onterecht veroordeeld te worden voor huiselijk geweld tegen zijn ex-vriendin door het Albanese rechtssysteem, die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, (ii) verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij het slachtoffer zal worden van een oneerlijke rechtsgang, (iii) het onderzoeken en bestraffen van gemeenrechtelijke feiten een eigen bevoegdheid is van elk land, en het doel van een internationaal beschermingsstatuut niet is om een eventuele rechtszaak in het land van herkomst te vermijden, (iv) verzoeker niet het minste bewijs van zijn verklaringen voorlegt, (v) verzoeker niet alle redelijkerwijze van hem te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende (veiligheids)instanties heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was, (vi) uit informatie aanwezig op het CGVS blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, en (vii) het door hem neergelegde document niet vermag bovenstaande vaststellingen te wijzigen daar verzoekers nationaliteit niet ter discussie staat.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich louter beperkt tot het herhalen van en volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Vooreerst houdt verzoeker ten onrechte voor dat hij behoort tot de sociale groep van “jongeren met een moeilijk verleden en door de samenleving gestigmatiseerd als verloren zaken”. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met zijn ex-vriendin G.Q. is immers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. In dit verband verklaarde verzoeker overigens dat hij, behalve met G., met niemand anders problemen had en dat het conflict met G. ingegeven was doordat zij en haar familie ontevreden waren over hem als partner voor G. (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24/07/2019, hierna CGVS, p.16-17,20; CGVS-Vragenlijst d.d. 08/07/2019 vraag 3.1,3.5-3.7).

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Verzoeker werd luidens zijn verklaringen reeds veroordeeld wegens diefstal, doch uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat hij tijdens zijn eerste proces werd geïnterviewd en onterecht is veroordeeld en dat hij tegen deze veroordeling geen beroep kon aantekenen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig. Bovendien heeft verzoeker niet het minste bewijs voorgelegd van zijn verklaringen.

Dat hij tijdens zijn hangende rechtszaak omwille van huiselijk geweld, waarvan evenmin enig bewijs van wordt voorgelegd, geen eerlijk proces zou krijgen, acht de Raad niet in het minst geloofwaardig. Verzoekers tekende nooit enig beroep aan tegen zijn eerste veroordeling. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zijn onschuld niet staande hield en hier niet meer naar handelde indien hij daadwerkelijk onschuldig was. Verzoeker heeft bovendien het vermeende gebrekkige rechtssysteem evenmin aangekaart naar aanleiding van zijn tweede arrestatie voor huiselijk geweld en hij bracht geen enkele organisatie, advocaat, ombudsman of andere persoon op de hoogte van zijn problemen (notities persoonlijk onderhoud, 24 juli 2019, p.12-13,19-20).

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is het onderzoeken en bestraffen van gemeenrechtelijke feiten een eigen bevoegdheid van elk land, en het doel van een internationaal beschermingsstatuut niet is om een eventuele rechtszaak in het land van herkomst te vermijden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 september 2019, voert verzoekende partij aan dat zij zeer duidelijk heeft aangegeven dat zij geen correct proces heeft gehad in Albanië, gelet op de corruptie daar. Verzoekende partij is van oordeel dat het Commissariaat-generaal veel te streng heeft geoordeeld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij evenwel *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Zo werpt verzoekende partij op algemene wijze op dat zij zeer duidelijk heeft aangegeven dat zij geen correct proces heeft gehad in Albanië, gelet op de corruptie aldaar, doch zij ontkracht, noch weerlegt geenszins de grond in de beschikking van 18 september 2019 waar in dit verband wordt vastgesteld als volgt: *“Dat hij tijdens zijn hangende rechtszaak omwille van huiselijk geweld, waarvan evenmin enig bewijs van wordt voorgelegd, geen eerlijk proces zou krijgen, acht de Raad niet in het minst geloofwaardig. Verzoekers tekende nooit enig beroep aan tegen zijn eerste veroordeling. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zijn onschuld niet staande hield en hier niet meer naar handelde indien hij daadwerkelijk onschuldig was. Verzoeker heeft bovendien het vermeende gebrekkige rechtssysteem evenmin aangekaart naar aanleiding van zijn tweede arrestatie voor huiselijk geweld en hij bracht geen enkele organisatie, advocaat, ombudsman of andere persoon op de hoogte van zijn problemen (notities persoonlijk onderhoud, 24 juli 2019, p.12-13,19-20).*

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is het onderzoeken en bestraffen van gemeenrechtelijke feiten een eigen bevoegdheid van elk land, en het doel van een internationaal beschermingsstatuut niet is om een eventuele rechtszaak in het land van herkomst te vermijden.”

Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze en de overige in de beschikking van 18 september 2019 opgenomen gronden. Ze beperkt zich voor het overige immers tot de algemene opmerking dat de commissaris-generaal veel te streng heeft geoordeeld, zonder echter in te gaan op, laat staan valabele argumenten bij te brengen die vermogen de in de voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht te plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS